

Svajonų
ROMANAI

Aistra

BARBARA DUNLOP

Derybos su bosu

2017 liepa–rugpjūtis

GIKAGIEGLAI

Knygute.lt

Barbara Dunlop
(Barbara Danlop)

DERYBOS SU BOSU

Keturių knygų serija
„Čikagiečiai“
Trečia knyga

Versta iš Barbara Dunlop, A Bargain with the Boss,
2016

© Barbara Dunlop, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Giedrė Turan, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0253-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Šeštadienio vakaras Lorensui Takeriui – Takui – baigėsi anksti. Pasimatymas nenusisekė.

Jos vardas buvo Felisité. Jos šypsena buvo ryški, plaukai – saulės šviesumo, figūra galėtų sustabdyti lekiantį automobilį, o intelektas prilygo basethaundo¹. Taip pat jai buvo būdingas réksmingas ir ištęstas pokalbio stilius, ji buvo kategoriškai nusiteikusi prieš finansuojamus vaikų darželius ir komandinį vaikų sportą. Be to, jai nepatiko *Bulsai*². Koks save gerbiantis čikagietis galėjo nekęsti *Bulsų*? Tai buvo neloyalu.

Jiems suvalgius desertus, Takas pasijuto pavargęs nuo nesibaigiančių jos pamokymų. Jis nusprendė, kad gyvenimas per trumpas, todėl išleido ją prie namų ir trumpai pabučiavo atsišveikindamas.

Dabar jis įėjo į prabangų Takerių šeimai pri-

¹ Basethaundas – trumpakojų šunų veislė. (Čia ir toliau – vert. pastabos).

² Čikagos „Bulls“ (angl. Chicago Bulls) – NBA Rytų konferencijos Vidurio pogrupio krepšinio komanda iš Čikagos.

klausančio namo fojė, galvodamas apie sekmdienio rytą, kai susitiks su savo draugu Šeinu Kolbornu žaisti krepšinio.

- Tai labai nerūpestinga, - iš bibliotekos pasigirdo piktas tėvo, Džeimisono Takerio, balsas.

- Nesakau, kad bus lengva, - tarė vyresnysis Tako brolis Diksonas iš pykčio įtemptu balsu.

Jie abu vadovavo daugiataučiam šeimyniniam konglomeratui - Takerio krovinių gabenimo įmonei - ir buvo neįprasta, kad ginčijosi.

- Per silpnai pasakyta, - tarė Džeimisonas. - Kas galėtų įsikišti? Mano rankos surištos. Bet neketinu siųsti į Antverpeną kokio jauniklio.

- Eksploatacijos vadovas nėra jauniklis.

- Atstovauti įmonei turi viceprezidentas. Tai turi padaryti tu.

- Tada nusiųsk Taką.

- Taką? - nusišaipė Džeimisonas.

Panieka tėvo balse neturėjo erzinti Tako, bet suerzino. Net po šitiek metų jis jautė nuoskaudą dėl nuolatinio tėvo nepasitikėjimo ir nepagarbos.

- Juk jis - viceprezidentas, - tarė Diksonas.

- Tai tik pavadinimas. Vargu...

- Tėti...

- Ką „tėti“? Juk žinai savo brolio ydas taip pat gerai, kaip ir aš. Nori išeiti ilgalaikių atostogų būtent dabar?

- Ne aš pasirinkau šį laiką.

Džeimisono balsas šiek tiek nurimo.

- Ji niekingai su tavimi pasielgė, sūnau. Visi tai žino.

- Mano žmona po dešimties metų išdavė visas priesaikas, duotas vienas kitam. Ar bent įsivaizduoji, kaip jaučiuosi?

Takas pajuto užuojautą Diksonui. Buvo praėję keli siaubingi mėnesiai nuo tada, kai Diksonas užtikio Kasandrą su kitu vyru. Šios savaitės pradžioje atkeliavo galutiniai skyrybų dokumentai. Diksonas daug apie juos nekalbėjo. Tiesą sakant, jis buvo neįprastai tylus.

- Pyksti ir tai normalu. Bet skyrybų byloje laimėjai: dėl priešvedybinės sutarties ji liko beveik be nieko.

Diksono balsas atrodė bejausmis.

- Tu viską matuoji tik pinigais.

- Kaip ir ji, - atsakė Džeimisonas.

Jiedu nutilo ir Takas suprato, kad tą akimirką galėjo išeiti iš bibliotekos ir sugauti jį slapta besiklausantį. Jis tyliai atbulas žengė prie lauko durų.

- Takas nusipelnė galimybės, - pamėgino Diksonas.

Takas sustingo ir ėmė klausytis toliau.

- Jis turėjo galimybę, - atsakė Džeimisonas ir jo žodžiai vėl skaudžiai įgėlė.

Kada? - norėjo sušukti Takas. Kada jis turėjo galimybę padaryti ką nors daugiau, nei sėdėti vadovybės aukšte esančiame kabinete ir jaustis nepageidaujamu svečiu?

Bet, vos pajutęs nuoskaudą, priminė sau, kad jam tai nerūpi. Vienintelė gynybos strategija prieš tėvą buvo nepagarbos, nepripažinimo ar negalėjimo reikšmingai prisidėti prie šeimos verslo ignoravimas. Daug kas pavydėjo jo gyvenimo būdo, todėl jis turėjo tylėti ir mėgautis.

- Žinojau, kad tai prasta mintis, - pripažino Diksonas.

- Tai siaubinga mintis, - atsakė Džeimisonas.

Takas ištiesė už nugaros ranką ir atidarė lauko duris. Tada stipriai jas užtrenkė ir demonstratyviai patrepsėjo kojomis ant kietmedžio grindų.

- Ar kas nors yra?! - sušuko jis eidamas į biblioteką ir suteikdamas jiems pakankamai laiko apsimesti, kad kalba apie ką kita.

- Sveikas, Takai, - įžengus į tamsių spalvų vyrišką erdvę pasisveikino brolis.

- Nemačiau tavo automobilio, - tarė Takas.

- Pastačiau jį garaže.

- Nakvosi?

Diksonas turėjo butą miesto centre, kur gyveno su Kasandra, bet kartais pasilikdavo nakvoti šeimos namuose.

- Pasiliksiu čia, - atsakė Diksonas. - Šiandien pardaviau butą.

Iš tėvo veido išraiškos Takas spėjo, kad ir jam tai buvo naujiena.

- Vadinasi, kurį laiką pagyvensi čia? - nerūpestingai paklausė Takas. Jis atlaisvino ir nusiemė kaklaraištį. - Ką gersi?

- *Glen Garron*, - atsakė Džeimisonas.

- Skamba neblogai. - Takas nusivilko švarką ir numetė jį ant sodriai raudonos spalvos odinio krėslo.

Per septyniasdešimt metų biblioteka pasikeitė nedaug - nuo grindų iki lubų driekėsi knygų lentynos, vienoje pusėje stūksojo akmeninis židinyš, erdvę užpildė didžiuliai odiniai krėslo ir ornamentais išdrožinėti riešutmedžio staliukai. Ją pastatė Tako senelis Randalas, kaip vietą, kur džentelmenai galėjo pasislėpti nuo

pasaulio – tais laikais, kai džentelmenai manė, kad turi nuo ko slėptis.

Takas nepertraukė tylos, bet specialiai laukė, norėdamas pamatyti, kur brolis ir tėvas nukreips kalbą.

– Kaip sekėsi pasimatymas? – paklausė tėvas.

– Neblogai.

Džeimisonas demonstratyviai pažiūrėjo į sunkų platininį laikrodį.

– Ji nebuvo raketų specialistė, – tarė Takas, atsakydamas į neištartą klausimą.

– Kada nors susitikinėjai su raketų specialiste? – paklausė Džeimisonas.

Takas susiraukė nuo pašaipaus tėvo tono. Jūdviejų akys susitiko, kol Džeimisonas vėl prašneko.

– Įdomu, kaip gali lyginti.

– Pirmas pasimatymas? – paklausė Diksonas ne tokiu teisiančiu tonu.

Takas nuėjo prie baro ir paėmė krištolinę taurę.

– Paskutinis pasimatymas.

Diksonas kapotai nusikvatojo.

Takas įsipylė viskio.

- Nori rytoj pažaisti krepšinį su Šeinu? - paklausė brolio.

- Negaliu, - atsakė Diksonas.

- Dirbsi? - paklausė Takas.

- Tvarkysiu nepabaigtus reikalus.

Takas atsisuko į brolių.

- Dėl buto?

Diksono veido išraiška buvo neįskaitoma.

- Ir dėl kelių kitų dalykų.

Takas pajuto, kad Diksonas kažką slepia, bet broliai retai kada atvirai kalbėdavosi girdint tėvui. Takas ištaikys akimirką rytoj ir paklaus Diksono, kas vyksta. Nejaugi jis iš tiesų ketino pasiimti ilgalaikes atostogas? Takui tai padarytų įspūdį.

Bet tėvas buvo teisus. Pilnaverčiam Takerio krovinių gabenimo įmonės veikimui reikėjo Diksono. Takas negalėjo jo pakeisti.

Amberė Boven žiūrėjo tiesiai Takerio įmonės prezidentui į akis ir melavo.

- Ne, - pasakė ji Džeimisonui Takeriui. - Diksonas man nieko neminėjo.

Darbuotoja buvo lojali savo vadovui, Diksonui Takeriui. Prieš penkerius metus jis suteikė jai galimybę, kokios niekas kitas nebūtų suteikęs. Ji buvo ką tik baigusi vidurinę mokyklą, be

aukštojo išsilavinimo ir darbo patirties. Tada Diksonas ja pasitikėjo ir Amberė neketino dabar jo nuvilti.

- Kada paskutinį kartą su juo kalbėjai?

Džeimisonas Takeris atrodė imponantiškai, sėdėdamas už didelio stalo savo kampiniame kabinete trisdešimt antajame Takerio krovinių gabenimo įmonės pastato aukšte. Žili plaukai buvo tvarkingi, jis kirpdavosi kas tris savaites. Kostiumas pasiūtas modeliotojo *taip*, kad paslėptų plačią krūtinę. Vyras nebuvo toks aukštas, kaip abu jo sūnūs, bet labai tvirtas. Turėjo storą kaklą, tarsi buldogas. Kakta buvo aukšta, veidas kvadratinis.

- Vakar ryte, - atsakė Amberė. Šį kartą nemelavo.

Jis įtariamai prisimerkė.

- Nematei Diksono vakar vakare, kai užsidarė biuras?

Klausimas apstulbino Amberę.

- Aš... Kodėl?

- Atsakyk tik taip arba ne, Ambere.

- Ne.

Kodėl Džeimisonas to klausė ir dar tokiu įtariu tonu?

- Ar esi įsitikinusi? - paklausė Džeimisonas ir

jo žydrose akyse galima buvo įžvelgti skepti-
cizmą.

Amberė padvejojo prieš atsakydama.

- Ar turite priežastį galvoti, kad praėjusį va-
karą jį mačiau?

- Ar matei jį praėjusį vakarą? - Vyro balse
girdėjosi nekantrumas.

Amberė nematė. Bet žinojo, kur Diksonas
buvo praėjusį vakarą. Jis buvo oro uoste ir įlipo
į privatų lėktuvą, ketindamas skristi į Arizoną.
Žinojo, kad jis išvyko iš Čikagos ir labai ilgai
negrįš.

Jis sakė, kad šeimos nariams paliko raštelį,
kad jie nesirūpintų. Ir privertė ją prižadėti, kad
niekam neatskleis daugiau informacijos. Ir ji
ketino tesėti pažadą.

Diksono šeima begėdiškai naudojosi geru jo
charakteriu ir stipria darbo etika. To padarinys
tas, kad Diksonas buvo persidirbęs ir išsekęs.
Pastaruosius porą metų jam teko vis didesnė
vadovavimo atsakomybė Takerio įmonėje. O
neseniai įvykusios skyrybos vyrą sužlugdė
psichologiškai ir emociškai. Negavus profesio-
nalios pagalbos, jam grėsė psichologinis išse-
kimas.

Amberė žinojo, kad jis mėgino paaiškinti tai

artimiesiems, bet šeima atsisakė išklaudyti. Diksonas nebeturėjo kitos išeities, kaip tiesiog išnykti. O tėvui ir tingiam, niekam tikusiam jaunesniajam broliui Takui nori nenori teks jį pakeisti.

Mergina ištiesė pečius.

- Norite pasakyti, kad mane su Diksonu sieja asmeniniai santykiai?

Džeimisonas nežymiai palinko į priekį.

- Nieko nenoriu pasakyti.

- Taip, norite. Pasakėte. - Amberė suprato, kad žengia ant plono ledo, bet supyko ir dėl savęs, ir dėl Diksono. Diksoną išdavė žmona, o ne jis ją.

- Kaip drįsti? - Džeimisono balsas tapo žemesnis.

- Kaip jūs drįstate? Turėtumėte pasitikėti sūnumi.

Džeimisono akys išsipūtė, veido oda paraudė.

- Kodėl tu...

Amberė pamėgino susiimti ir suspaudė kėdės ranktūrius, bijodama, kad dabar bus atleista. Teliko tikėtis, kad grįžęs Diksonas vėl ją pasamdys.

Bet Džeimisonas sudejavo ir uždėjo ranką

ant krūtinės. Jo kūnas sustingo didžiuliame krėsle ir jis tris kartus trumpai įkvėpė.

Amberė pašoko ant kojų.

– Pone Takeri?

Vyro veido išraiškoje atsispindėjo nuoširdus siaubas.

Ji pačiuo biuro telefoną ir, rinkdama 911, pakvietė sekretorę.

Džeimisono padėjėja Margaretė Smiters per akimirką pasirodė tarpduryje.

Kol Amberė kalbėjosi su greitosios pagalbos operatore, Margaretė pakvietė įmonės seselę.

Po kelių minučių seselė paguldė Džeimisoną ant nugaros ant kabineto grindų ir ėmė daryti širdies masažą.

Amberė su siaubu visa tai stebėjo. Nejaugi vadovo širdis iš tiesų sustojo? Ar jis taip ir mirs čia, kabinete?

Mergina žinojo, kad reikia pranešti jo šeimai. Žmona turėjo žinoti, kas vyksta. Bet, kita vertus, ponis Taker neturėtų išgirsti tokių žinių būdama viena. Ir dar iš įmonės sekretorės.

– Turiu paskambinti Takui, – tarė Amberė Margaretėi.

Margaretės veidas buvo perbalęs. Ji buvo suklupusi šalia Džeimisono....